

I. Az értelem kihívása

1. Magyarok nem ázsiai kinézettel és békés természettel

Fiatal koromban a tudomány érdekelt, ezért mentem a Babes Bolyai Egyetemre, a fizika szakra. Aztán hamar csalódtam, mert rájöttem, hogy a korrupció miatt itt nem lehetek csak harmad vagy negyedik hegedűs. Láttam megöregedett görnyedt hátú magyar professzorokat, akiknek a munkája másoknak kamatozott. Két év után otthagytam az egyetemet és elvégeztem egy matematika tanárit a látogatás nélkül. Így lett pénzem is, szabadságom is. A történelem nem nagyon érdekelt. Azt láttam, hogy általában a gyengébb kapacitású tanulók választják a történelem szakot. Azt viszont *soha nem tudtam felfogni, hogy mi magyarok hogy jöhettünk Ázsiából, amikor európai kinézésünk van.* Erről vitatkoztam egy volt osztálytársammal vagy harminc évvel ezelőtt, akinek a legfőbb érve az volt, hogy „én büszke vagyok az őseimre, hogy számunkra Hont foglaltak”. Ez a „foglalás” nagyon sértette az igazságérzetemet, ugyanakkor rájöttem, hogy hogyan tudták az embereket manipulálni az érzelmeiken keresztül. Ez után kezdtem érdeklődni a történelem iránt, majd amikor megtaláltam Cser Ferenc és Darai Lajos írásait, akkor már tudtam, hogy jó úton járok. Soha nem állt szándékomban könyvet írni, úgy gondoltam, hamarabb elérem az embereket az interneten. Most kötetbe rendezetten megjelentetve írásaim, sor került egy komoly szelekcióra nagyon szerteágazó kutatási eredményeimben. Meg vagyok győződve, hogy nem mindenben van igazam, amiket írtam, így fenntartom magamnak a jogot, hogy egyeztetések után változtassak.

2. Magyarok nem keleti, de római kereszténységgel

A történelmi ismereteim ugyan nem érik el a képzett történészekét, de rendelkezem két igen hasznos szerszámmal, ez a logika és a nyelvi ismeret. Az előbbi az eredeti szakmámhoz tartozott, a nyelvekkel később kezdtem foglalkozni. Ami a történelmet illeti, olyan nagy a hamisítás, hogy annak a leleplezését nem akárki meri felvállalni. Vegyük pl. a szent koronát, ami elég érzékeny kérdés. Mivel a korona minden bizonnyal Bizáncból származik, nem árt ennek a kérdésnek a szemrevétele. A koronával kapcsolatba sok mindent mesélnek, de a lényeges dolgokról mélyen hallgatnak. Világosan látszik, hogy a korona alsó része a császári hatalmat, míg a felső pedig az egyházi hatalmat szimbolizálja, mely két hatalom általában összefonódott, de az egyházi fölötté állt a császárinak (legalább is ez volt az eredeti elképzelés). Tehát valószínű, hogy a két rész már eredetileg összetartozott. Az a két rész, amiből áll, a két hatalom egyesítését szimbolizálja: a császárit és az egyházit. És amint látszik, az egyházi a császárié fölé van helyezve. A magyar korona épp attól különleges, hogy itt az egyházi és a világi hatalom megfér egymással, ellentétben más koronákkal, ahol e kettő nincs összekapcsolva.

De miért látunk csak görög császárokat? Azért, mert az úgynevezett római birodalom, amint az „Arrianus” című fejezetben részletezem, csak az Égei-tengertől keletre létezett, Trajánusz is, Hadriánusz is ott uralkodott és semmi közük nem volt Itáliához. Mindennek az elismerése egyenlő lenne a mai civilizáció összeomlásával, gondolják sokan, ezért nem foglalkoznak vele. De ha a nyugati civilizáció a hamis történelemre lett alapítva és ma is azon nyugszik, éppen a magyar múlt meghamisításával is, akkor maga volt a civilizáció elleni támadás. S ma a legnagyobb baj az lenne, ha az eddig kisemmizettek, többségbe kerülve a világon, szintén átírnák a történelmet, de már a saját javukra hamisítottan. Ezért módjával, azaz módszeresen, de hozzá kell fogni a helyreállításhoz, sőt ez kötelességünk, mert megtanultuk, hogy nekünk, magyaroknak a jelszó mindig az kell legyen: mindent az igazságért!

3. Magyarok, a katasztrófa előtti nagy nép

Fizikai jelenségek tanulmányozásánál, amikor a jelenség modelljébe nem illenek bele újonnan felbukkanó tények, akkor a modellt elvetik és újat alkotnak. Ez érvényes kell legyen a történelem kutatására is. Ammianus Marcellinusnál a következőket olvassuk:

„Minden pusztulás és kár keletkezésének magvai sokfélék. Azon márciusban fergeteges tűz söpört végig mindeneket megrengetve, melynek felfedezzük az okát. A hunok monumentálishan régi népe hirtelen megjelent a jeges óceán Maeotiszi-mocsarai mögül, és a vadságnak minden módozatát felülmúlták.”⁴⁵ – Ez volna a szabad fordítása, ami lehet, hogy nem tökéletes, de itt a lényeg ez: „*ultra paludes Maeoticas glaciale oceanum accolens*” – a jeges óceán Meotiszi-mocsarakon túl lakók.

Ennek a megértéséhez nem kell nagy tudás. Világosan kimondja, hogy a hunok eredetileg a jeges óceán mellett laktak. Jordanes már a hunokat beszorítja az Azovi-tenger mocsaraiba. Azt nem lehet tudni pontosan, hogy mikor írt Jordanes, vagy az, aki a neve alatt írt, de az biztos, hogy Ammianus Marcellinus régebbi történetíró. Tehát megbízhatóbb, annál is inkább, mivel Jordanes részrehajló. Jordanes gót leszármazottnak tartja magát, és mivel a hunok nagyon elbántak a gótokkal, ezért bosszúból a legvalótlanabb mocskokat is rákenni a hunokra.

Az ókorban már ismerték az északi jeges tengert, és különbséget tudtak tenni tenger és óceán között. Tehát szó sem lehet az Azovi-tengerről. Véleményem szerint a meotisz szó nem egy mocsár neve, hanem inkább egy mocsaras helyen való gázlót (átkelőt) jelent (meo [latin]=átkelni, közlekedni).

Ammianus szerint a hunok őshazája a Visztula torkolata és Skandinávia partjai. Pont az a hely, ahova Jordanes a gótok őshazáját képzei. Elméletileg ez olyasmi, mint amikor a kakukkfióka kilöki a fészekből a valódi tulajdonos fiókáit. Ha utánanézzünk, az említett vidék hemzseg a magyar jelentésű helynevektől. Ugyanitt rengeteg rúnát találni. A germánok úgy gondolják, hogy ezeket a saját őseik hagyták hátra, de megfejtetni nem tudják. Ammianus Marcellinus sem mond sok jót a hunokról, de csak azt írta, amit egy idegen hívatlan népről írni szoktak.

De mivel kiderült, hogy az ókori írások zöme hamisítvány, és amit igaznak vélnek, az is másolatok másolata, ezért lehet, hogy az egész ókor csak egy kitaláció, és a hunokat a mongol-tatárokról másolták, akik a 13-14. században ugyanazt művelték, mint az állítólagos hunok a IV. században.

Az új modell szerint egyszeri nagy népvándorlás történhetett, amit egy nagy természeti katasztrófa válthatott ki. Lásd erről bővebben a „Kik voltak a honfoglalók?” című fejezetet.

A VI. században beállt minijégkorszak a kihalás szélére taszította a mérsékelt égvön élő népeket. Habár a VI. századra datálják ezt, akik említést tesznek róla, azért az időpont szerintem bizonytalan. Az egyetlen életet lehetővé tevő hely a Kárpát-medence, köszönhetően a termál forrásainak. Ide próbáltak betolakodni a túlélők. Ezek egyik része délről jött: etruszkok, perzsák, pártusok, alánok stb. Másik részük északról, ezek a hunok, vikingek, gótok.

A katasztrófa előtti európai népek nyelve, nagy valószínűséggel ragozó nyelv volt. Az írásuk a rovásírás (runa) többféle változata. Ezek a népek alkották az úgynevezett ókori monumentális építményeket, utakat és vízvezetéseket, amelyeket ma a rómaiaknak tulajdonítanak.

Érdekes észrevenni, hogy milyen metamorfózison megy keresztül a „Római birodalom” név. Az Ottók idejében, ami az ezredforduló körül volt, csak egyszerűen Római birodalom volt. A császár nevezte ki a pápát, akinek csak egyszerű püspöki hatásköre volt. A pápa funkcióját maga a császár töltötte be, úgyszólván nevezvén magát, mint pontifex maximus. Ugyanakkor az Imperator Augustus nevet is viselte. Itt megvolt az összes méltóságnév, ami az úgynevezett ókori

⁴⁵ „Totius autem sementem exitii et cladum originem diversarum, quas Martius furor incendio solito miscendo cuncta concivit, hanc conperimus causam. Hunorum gens monumentis veteribus leviter nota ultra paludes Maeoticas glaciale oceanum accolens, omnem modum feritatis excedit.” (Ammianus Marcellinus, 1835. 509.)

Rómában használatos volt: dux=vezető, a tiszteké prefektus vagy ductores, a consul, legátus, utánuk következtek a tribunusok, centuriók, optiok, illetve a lovasságnál a decuriók, toborzók (conquistadores).

Amikor a reneszánsz korában, úgymond megtalálták az ókori történelmi írásokat (ki tudja, milyen padlásokon hányódhattak?!), akkor átkeresztelték a birodalmat a Szent Római birodalomra. Utána pedig Szent Német Római birodalom néven szerepelt. Erre azért lehetett szükség, mert egyrészt túl nagy volt az időbeli távolság ahhoz, hogy a folytonosság fennálljon, másrészt meg, mivel ez a birodalom keresztény, ezért szent. Hogy mennyire voltak szentek a császárok és a pápák, azt láthatjuk a történelemből. A végén tehát Szent Német-római Birodalom néven szerepelt. A Habsburg császárt még a 17. századi írásokban is római császárként említik.

Latin írásokban ez áll: „A rómaiaknál és görögöknél voltak jövőendő-mondó férfiak, jósök, belekből-jövőendölők, madárjósok.”⁴⁶ Számunkra a *vates* érdekes. Ugyanis a XI. századi Magyarországban volt egy úgynevezett Vata-féle felkelés. Mivel a felkelés a katolikus papság ellen irányult, ezért a felkelés vezetője is, aki után a lázadás a nevét kapta, valamiféle pap volt, és pedig a régi vallás képviselője. A neve után: jós. Azért az elgondolkodtató, hogy a XI. században ugyanazt a szót használják a jósra Magyarországon, mint az etruszkok korában, a római birodalomban. Nagyon fennáll a gyanú, hogy akkor a *római birodalom időben nem állhatott nagyon távol a Szent István korától*.

A régi latin nyelvben a secol századot is jelent, de ugyanakkor az évezredre is használták. A *secula seculorum*, ami örökkévalóságot jelent, mutatja, hogy a leghosszabb időegység abban az időben a század volt, amit később tetszés szerint átváltoztattak évezredre.

Az is megfigyelhető, hogy a X. századi latin írások sokkalta primitívebbek, mint a reneszánsz korában. „A latin nyelvtan, ahogy a különböző kéziratokban találjuk, őszintén szólva egy szemét. Ezt írja a korábbi kiadó Karl Augustus Kloss Jordanesnak A géták vagy gótok eredete és dolgai c. írásáról.”⁴⁷ Az „újra megtalált” írások meg, stílusban és tökéletességben, nagyon hajznak a reneszánsz kori írásokra. Azonban ami a latin nyelv tökéletességét illeti, szerintem messze elmarad más modern nyelvektől. Nagyon sok a többértelmű szó, túl komplikált a nyelvtana. De nemcsak én látom így: „... tolvajság! sértés, hanyagság, butaság, tudatlanság, szabadosság (a másolók figyelmetlensége, hanyagsága, butasága, tudatlansága és sokszor céltalozatos ferdítés).”⁴⁸

Hardoun szerint „a X. század körül nem találni majdnem semmi írást sem latinul sem, görögül: ezért a tudatlanság évszázadának nevezték.”⁴⁹ Tehát szerinte is úgy volt, ahogy gyanítom, hogy az írás csak a reneszánsz korában kezdett terjedni.

Itt a következtetés csak az lehet, hogy az „újra megtalált” reneszánszi stílusban írt írások mind hamisítványok. *A valódi ókori római birodalom a X. század környékén volt.* Vagyis a dicső ókori Róma soha sem létezett. Valamikor úgy tanultuk, hogy az Itáliai-félszigeten az etruszoktól délre éltek a latinok, mint etnikum, és hogy onnat terjedt el a latin nyelv. Én úgy látom, hogy valamikor Európában kezdett kialakulni egy lingua franca, amit aztán a papság megpróbált egy mesterségesen kialakított nyelvtannal egyenesbe hozni. Nem hiszem, hogy a szavak többsége az úgynevezett Latiumban élt néptől származna. Akad bőven spanyol, francia, de még német szó is benne. Itt van például a *Herr* szó, ami németül urat jelent. A latinban

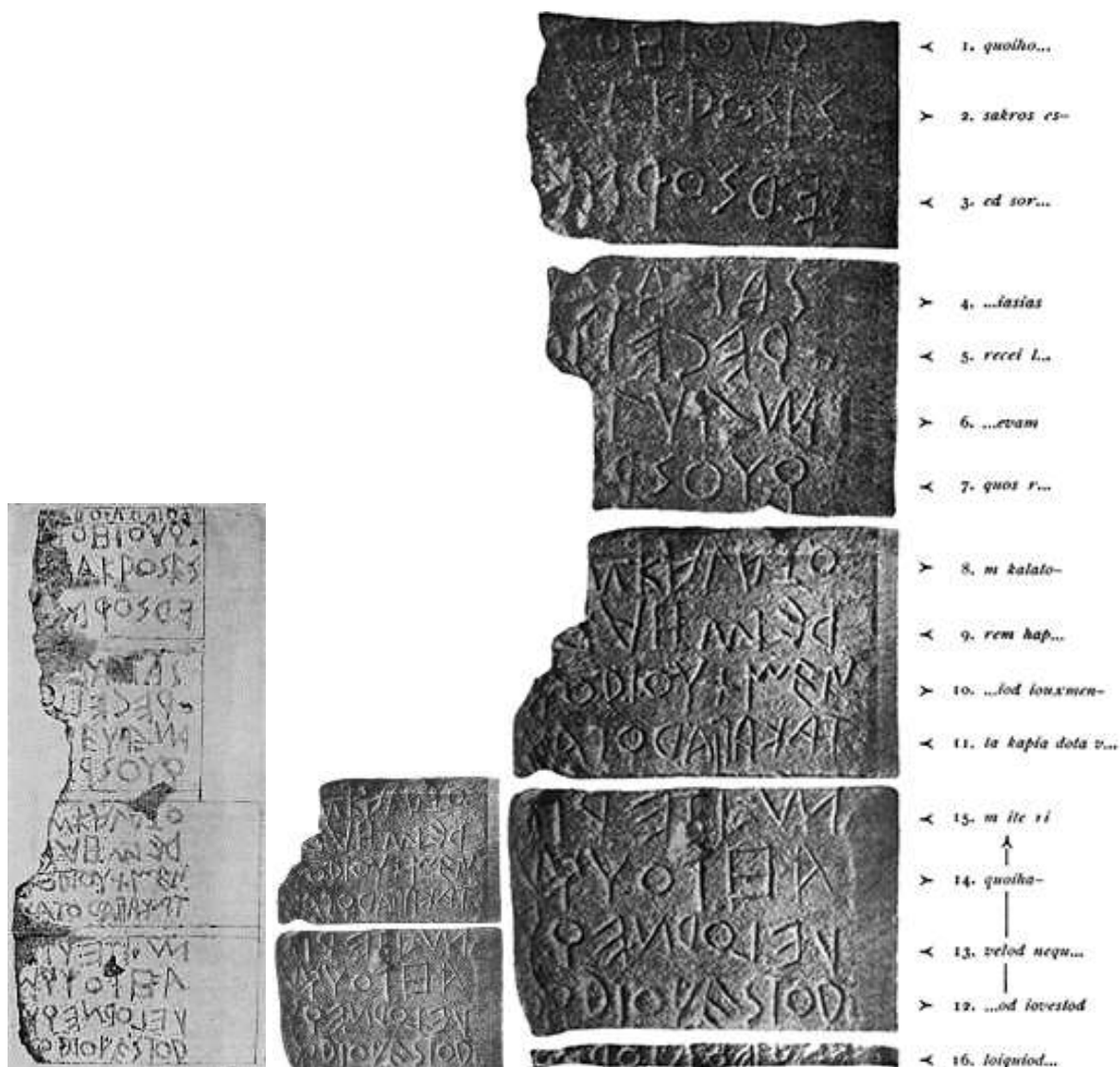
⁴⁶ „Apud Graecos et Romanos viri, qui futura praedicebant-vates, haruspices, augures-magnum auctoritatem habebant.” (Odrobina, 2007. Lectio quarta.)

⁴⁷ „The grammar of the Latin, as found in the various manuscripts, is, frankly, a mess. An earlier editor, Karl Augustus Closs, in his *Jordanis de Getarum sive Gothorum Origine et Res.*” (Regan Yeat, 2016.)

⁴⁸ „...rebus Gestis, Stuttgart, 1861, pp. ii-iii, complains of: grassatum esse et temporis vim injuriamque, et libariorum hominum incuriam (neglijenta) negligentiam, stuporem, inscitiam, quandoque etiam licentiam (the criminal spreading of both the force and damage of time, and the inattentiveness of copyists, their negligence, stupor, ignorance and sometimes even their willfulness.” (Uo.)

⁴⁹ „Propterea saeculo decimo nulla propemodum extant scripta, sive Graeca sive latina: seculum ignorantiae exinde appellarunt.” (Uo. 88.)

herus=úr, hera=úrnő. Ez azonban hiányzik az összes mai modern latin nyelvből. A következtetés csak az lehet, hogy a szó germán eredetű. Azonban a görög mitológiában Zeusz feleségét Hérának hívták. Világos, hogy nem véletlenül kapta ezt a nevet, de az úgymond ókori görögök ezt nem vehették át a germánoktól, mivel nem állt fenn köztük kulturális kapcsolat. A görögök egyébként is az északi népeket barbároknak tartották, tehát az átvétel csak fordított irányban volt lehetséges. A germánok mint hatalmi tényezők és kultúraátadók csak a X. század után tűnnek fel. Ebből nyugodtan arra lehet következtetni, hogy *a görög mitológia is csak a X. század után alakult ki*. Fomenko és társai bebizonyították, hogy a Homérosz műveit is mind a reneszánsz korában kreálták, az eseményeket pedig a keresztes háborúkból merítették.⁵⁰ Még kiderült, hogy a történelmi időskálába bekerült két húsvétciklus, vagyis 1064 év. Bármennyire fájó is egyeseknek, de úgy tűnik, hogy *nem volt sem nagy ókori Róma, sem nagy ókori görög birodalom*.

Erről az írásról azt állítják, hogy a legrégebb latin írás. Kíváncsi volnék a megfejtésére.⁵¹

⁵⁰ Lásd részletesen a *Jézus királlyá koronázza II. Rogert* című fejezetben.

⁵¹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Latin>, <http://www.codex99.com/typography/15.html>.

A magyar krónikákban leírt „honfoglalás” is nem más, mint több régi írásból összefércelt, a királyok és urak szájaíze szerinti kompiláció. A Kárpát-medence sosem volt lakatlan. A természeti gazdagsága miatt mindig is sűrűn lakott terület volt. Ugyanakkor szoros kapcsolatot tartottak fenn két néppel, az itáliai etruszkokkal és az Északi-tenger partján élő hunokkal. Valószínű, hogy mindkét nép a Kárpát-medencéből rajzott ki. Ezért hasonló nyelvet is beszéltek. Az északi hunokkal a Visztula biztosította a kapcsolattartást. Az első hajóutak a folyók voltak. A tengeri hajózás jóval később vált lehetővé. A Kárpát-medencei őshonos nép ismerte a hajózást, mivel hajózható folyóik voltak. Abban nem kételkedhetünk, hogy a történelem folyamán volt egy olyan nagyméretű katasztrófa, ami a civilizáció végét okozhatta. Erről tanúskodik Efe-szoszi János monofizita pap és Priszkos rétor.⁵²

Ha olyan építmények maradványairól tudunk, amelyek építőiről nincs tudomásunk, és olyan írásokat találunk, amelyeket nem vagyunk képesek megfejteni, akkor azt kell mondjuk, hogy az emberi civilizáció fejlődésében olyan törés állt be, amely történelmi amnéziához vezetett. Ha létezik olyan nép, jelen esetben *a magyar*, amelyet nyelvileg nem lehet más népekkel rokonítani, sem a környező, sem a távolabbi népekkel, és a származási helye is bizonytalan, akkor nagy a valószínűsége, hogy ez nem más, mint *a katasztrófa sújtotta civilizáció maradéka*. A megmaradást a Kárpát-medence védőgyűrűje, a termálvizei és a vadban és halban gazdag vizei és erdei biztosították.

⁵² Lásd a *Daqin* c. fejezetben.

4. Képzlet és érdek szülte őstörténet

Lehetséges, hogy megdöbbenő, de a legfontosabb megállapításom: az mindenki előtt világos kell legyen, hogy az őstörténet több mint kilencven százaléka fikció (kitalálás, koholmány).⁵³ Ennek magyarázatát több szakaszból építem fel. *Először*: Az emberi elme megpróbált minél régebbi történeteket feleleveníteni, különböző emlékekre támaszkodva. *Másodszor*: Ezek az emlékek lehetnek legendák, mesék vagy fennmaradt emberalkotta művek. *Harmadszor*: Az írás megjelenése előtt a történeteket szájhagyományban, vagy képi ábrázolás formájában őrizték. Megtörtént, hogy ugyanarról az eseményről, különböző elbeszélők, más-más formában számoltak be. *Negyedszer*: Amikor ezek a történetek írásban is rögzítve lettek, és nyilvánvalóvá váltak az ellentmondások, akkor a hitelesség érdekében szükségessé vált ezen írások egy részének a kiiktatása. Ez történt az úgynevezett szentírásokkal. Ami a nemkívánatos írásokból mégis fennmaradt, azt apokrif (nem hiteles) írásoknak nyilvánították. *Ötödször*: Az ellentmondás kiküszöbölésének viszont volt egy más formája is. Rájöttek, hogy amennyiben egy történelmi esemény két-három különböző formában jelenik meg, ezeket jó haszonnal el lehet helyezni az időskálán, különböző korszakokba, vagy más földrajzi helyekre más nevekkal. *Hatodszor*: Ezzel persze jogtalanul megnyújtottak bizonyos történelmi időszakokat, és történelmet kreáltak olyan népeknek is, akiknél minden ilyen emlék hiányzott. *Hetedszer*: De nemcsak az időt tágitották, hanem a teret is. A szkítákhoz és magyarokhoz köthető történetek helyszínét – ha helyesen értelmezzük az ókori írókat – mind be lehet azonosítani a Kárpát-medence és közvetlen szomszédságában található területekkel. *Nyolcadszor*: Az itt leírt műveleteket mind a 15–16. században vitték véghez. *Kilencedszer*: Az ebben az időszakban kinyomtatott könyvekben még felfedezhetjük azt a kb. ezeréves hiátust, amivel meghosszabbították az időskálát. *Tizedszer*: Itt az írók úgy írnak az ókori írókról, mintha majdnem a kortársaik lettek volna. A harmadik és az ötödik magyarázaton túl kijelenthető, hogy „a különböző történelmi leírások ellentmondásának kiküszöbölése” célzatos volt, mégpedig olyan céllal, amit utólag egyértelműen történelemhamisításnak kell minősíteni, különösen nekünk magyaroknak, mivel minket hátrányosan érint minden esetben.

Maguk a történészek is értetlenül állnak a sok lehetetlenség előtt.

Nem tudják hova tenni a Riph-hegyet, ahonnan a Don és az Etel ered, de aztán rájönnek, hogy valójában mindkettő valami mocsaras tavakból ered, ahol nyoma sincs hegyeknek. Minden névből, legyen az földrajzi, ország- vagy népnév, kettő van. Van egy európai és egy ázsiai. A népek és országok legtöbbje Európában most is létezik, ellentétben ázsiai duplikátjaikkal, amik csak a történelmi könyvekben léteznek.

Aztán a népvándorlási rögeszme. Erre persze szükség volt ahhoz, hogy az ázsiai duplikátoknak érvényt szerezzenek.

Egyesek úgy vélik, hogy a szkíták voltak az özönvíz utáni első nép. A Biblia azonban sehol sem említi a szkítákat. Csak későbbi történészek állítják, hogy Nimród lenne a szkíták ősapja. Itt szerintem összeszni próbáltak két nagyméretű katasztrófát. Egyik a vízözön, a másik pedig az 535(?) -ben bekövetkezett mini jégkorszak. A vízözön jóval régebbi, de nem terjedhetett ki az egész földre. Az utóbbi nagyobb kiterjedésű volt, s ha nem is az egész földet, de legalább az Északi Féltekét érintette. A régi kultúra képviselői a Kárpátok védőkoszorújába húzódtak és egy ideig védték magukat az indoeurópai áradattal szemben. Ők írták az első történelmi írásokat. Ezek az írások csakis a Kárpát-medencén belüli, vagy szomszédságában lefolyt eseményeket tárgyalták. A szkíták művelt, békés népek voltak, ezért estek áldozatul a vad indoeurópai

⁵³ Az itt szereplő kutatás eredményei láthatók honlapomon: <https://fabsanyo.wordpress.com/> és pár dolog közöladalaimon: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=2504364629892884&id=100009581151938.

népeknek. Ezek miután legyőzték a szkitákat, nemcsak javaikat, hanem kultúrájukat is kisajátították. Azt a történelmi múltat, amit a szkiták följegyeztek, és ami a Kárpát-medence körül zajlott, a győztesek átírták és csináltak belőle egy nagy világtörténelmet.

A Tanaisz nem Duna és nem Don, hanem a Tisza. A Ríph-hegy, ahonnan ered, a Kárpátok, Rahó vagy Radna környéke. Az Imau, amit az egyik történész emleget, valószínű, hogy ugyanaz, amit ma úgy hívnak, hogy Ineu, ugyancsak az északi Kárpátokban van.

„Innet Itáliába jött Janus Dirrel és a gallokkal az Umbriaiak őseivel.”⁵⁴

„Két rjukovi származású (férfi), névszerint Aszkold és Dir, a bajtársaikkal Novgorodból Konstantinápolyba indultak szerencsét próbálni.”⁵⁵ (Ők alapították a Kijevi orosz államot.)

A hasonlóság a két mondat között több mint véletlen: Két férfi a bajtársaikkal, az egyiknek ugyanaz a neve (Dir).

Az írást a kereskedő népek fejlesztették ki, mivel a sikeres kereskedéshez szükség volt a könyveléshez. Ezek aztán nemcsak anyagi javakkal kereskedtek, hanem információ átadásával is. A legrégebbi kereskedők a zsidók, görögök, örmények és velenceiek. Ezek fektették le a vallás és a történelem alapjait és halmoztak fel nemcsak anyagi, hanem szellemi kincseket is.

A reneszánszban latin nyelven írt könyvek többségét zsidók, vagy zsidók által szponzorizált személyek írták. Tegyük félre az ótestamentumi mesét, és vizsgáljuk meg, hogy kik is voltak a zsidók. Azt tudjuk róluk, hogy fő foglalkozásuk a kereskedés, és saját vallásuk van, mely sok mindenben eltér a keresztény vallástól. De hát kereskedők voltak minden nemzetben. Ez a foglalkozás minden más foglalkozásnál jövedelmezőbb volt, ugyanakkor nagy kockázattal is járt. A hajók elsüllyedhettek, kifoszthatták őket a kalózok, ugyanígy a szárazföldön szállított áru nem egyszer a rablók kezére került. Ezért a kereskedő mindig az áru valódi értékét felül becsülte, ami a vásárlók körében ellenszenvet és néha bosszút váltott ki. Ezért a kereskedők védekezésükkel kartelekben szövetkeztek, ami különböző nemzetiségű kereskedőket egybe fogott. Ezért volt szükségük egy lingua frankára, ami keleten a görög, nyugaton a latin, később az jiddis. Amikor már átvették a hatalmat úgy a gazdasági, mint a vallási élet terén, és rájöttek, hogy a vallás a legjövedelmezőbb befektetés, akkor kidolgozták a héber nyelvet. Az Ótestamentumot eredetileg latinul írták. Ez abból látszik, hogy a bibliai szavak értelmét nem a héberből vezetik le, hanem a görögből és a latinból.

Teremtés könyve: „És nevezte a világosságot nappalnak, a görög dyan szónak megfelelően, mely világosságot és fényt jelent: mely elmossa és eltakarítja a sötétséget. A sötétséget nevezte éjszakának (noctem) az ártó (nocendo) szónak megfelelően, mivel árt a szemnek, hogy ne lásson: amint pedig a nappal (dies) a görög dyanból ered, ugyanúgy az éjszaka (nox) a nyctim (szemhunyas)-ból.”⁵⁶

Égnek (celum) neveztetik, mivel eltakar (celare=elrejt), vagyis az összes létezőt takarja.”⁵⁷

Ha figyelembe vesszük azt az arrogáns módot, ahogy a Biblia a kiválasztott népről ír, úgy mint hogy Ábrahám Isten barátja volt, vagy Mózes összetöri azokat a kőtáblákat, amiket Isten negyven napon keresztül saját kezűleg készít, akkor azt kell mondjuk, hogy ezt nem írhatta egy üldözött, gettókba szorított, eretneknek titulált nép, hanem csak olyanok, akik már a teljhatalom birtokában voltak. Ez pedig a 15-16. századi zsidóság.

Hardouin, aki maga is jezsuita szerzetes volt, azt mondja, hogy a bibliai dolgokat allegorikusan kell érteni, de ezt a katolikus egyház nem akarja elfogadni.”⁵⁸ És azt írja, hogy a 13-14.

⁵⁴ „Et ex his venisse (in Italiam) Ianum cum Dirim et gallis, progenitoribus Umbrorum.” (Caccia, 2015/16. 132.)

⁵⁵ „Двое из единомышленников Рюриковых, именем Аскольд и Дир... отправились с товарищами ИЗ НОВАГОРОДА В КОНСТАНТИНОПОЛЬ искать счастья.” (Носовский, Фоменко, 2020. 3.4. fejezet.)

⁵⁶ Genesis: „Et appellavit lucem dies, a dyan greco quod est claritas sicut lux dicitur: qui luit et purgat tenebras. Tenebras dixit noctem a nocendo qui nocet: oculis ne videant: sicut tamen dies exortum est a dyan greco: ita nox a nyctim.” (Comestor, 1541.)

⁵⁷ „Dicitur etiam celum: quia celat, id est tegit omnia sensibilia.” (Uo.)

⁵⁸ „Inea hypothesi impia, ex qua consequitur, verbum dei scriptum non esse nisi verbum Rationis universalis, necesse est explicari allegorice omnia praecepta Legis caeremonialia et positiva, neque ea solum, sed et facta

századig a görögöknek nem volt csak latin Bibliájuk, és a liturgiájuk is latin volt.⁵⁹ Továbbá Szulejmán a 16. század elején azt állította magáról, hogy ő Nagy Konstantin utódja és így neki jár úgy a keleti, mint a nyugati római birodalom. Egyesek szerint ez a Szulejmán valójában Salamon volt.⁶⁰

Az indoeurópaiak írásaiból kiderül, hogy a legrégebb és legműveltebb nép a szkita volt. Ezért próbálta mindegyik tőlük származtatni magát (kivétel a zsidó). Ezért tűnik úgy, hogy mindenfelé szkiták éltek.

A szkitákról fel van jegyezve, hogy békés igazságos nép volt. Így nem lehetett hódító. A hódító népek a leigázott rabszolgaikkal számtalan építményt hoztak létre. Ha a szkitáknak olyan nagy birodalmuk lett volna, ami igazolná, hogy örmények, oroszok, olaszok, gótok stb., mind tőlük származnak, ahogy egyesek állítják, akkor valami nagy építményeket is a számlájukra írnának, de ilyen nincs. Ami kevés műalkotás fennmaradt tőlük, és ami bizonyítaná, hogy a szkiták a Kárpát-medence őslakói és a magyarság ősei, azt a hódító népek megsemmisítik vagy elrejtik. Utalok itt a Várhelyen feltárt mozaikokra, amiket tudatosan megsemmisítettek felsőbb utasításra mivel világosan látszott a képeken a magyar–szkita viselet.⁶¹

Nemrég jelent meg a Szilaj Csikón [Fábián Sándor könyve](#), amelyben általa talált igen sok írott forrást mutat be a magyarság Kárpát-medencei eredete és folytonossága bizonyítására. Ő tovább kutat, és most egy olyan témát egészít ki, amely minket, magyarokat szintén erősen érint. Egyrészt további adalékokkal szolgál Nagy Károly és Károly Róbert valószínűsíthető azonosításához (azonosságához) a történelemhamisítás során, jobban mondva mintát ad előbbi megteremtéséhez utóbbi alakjából; másrészt kiegészíti annak magyarázatát, hogy miért került sor az északi kereszténység, benne a magyarok vallása pápai vezérlettel történt leverésére. Azaz ebből is látszik, hogy Fábián könyve elolvasása nélkül ez a cikk nehezen lesz érthető. Biztatunk tehát az olvasására. Bele is építettük e cikk tartalmát a könyvbe, ezt az elektronikus megjelenés szerencsére lehetővé teszi. A délről érkező embertömeg egyébként nem ismeretlen Európában: az őskori ember terjedésének nemcsak nyomai léteznek, hanem ókori görög és latin nyelvű híradások is szólnak róla. De hogy ennek következménye a magyar történelmet is ennyire befolyásolta, eddig erre nemigen gondoltunk.

Ugyanakkor újonnan pénzelt őstörténet-kutatási fejlemények miatt fontos lett figyelembe venni a Fábián Sándor által feltárt adatokat. A napokban jelent meg két, ezektől nagyon eltérő beszámoló, ahol egyrészt [a sztyeppei ökológia teljes félreértelmezésével](#) találkozunk, másrészt [előre elképzelt végeredmény szállításával](#). Mert egyébként egyértelmű, hogy a bronzkor nem sztyeppei találmány, hiszen a sztyeppén nincsenek meg a kohósítás feltételei – de a nyersanyag sem. Ezt nem pótolja a hit, amelynek mai alapja az a szellemiség, amit a magukat még mindig felsőbbrendűnek érzők számosan támogatnak. A fémkorszakoknak két központi – fémeket előállító és feldolgozó – forrása volt: az egyik a Kárpátok hegyes-dombos vidéke, a másik a Kaukázus belseje – Mecamor. És ezek egyike sem sztyeppei. Később a Folyamköz is csatlakozott, de ott már a fémeket dolgozták fel, amelyeket kereskedelem révén szereztek be. A fémek előállításához a középkorban is két dolog kellett: érc és a kohókat fűtő anyag, fa. A sztyeppén egyik sincs. Ugyan a Donyec-medencében vasérc van, de annak bányászata és feldolgozása nem ekkor, hanem sokkal később kezdődött. Ahogy például az sem lenne tartható

quaecumque historica: siquidem Ratio universalis dictare non potest nisi praecepta universalia et moralis, hinc necessitas oritur totam scripturam allegorizandi: id quod Catholici detestantur. (Hardouin, 1766, 75.)

⁵⁹ Uo. 77.

⁶⁰ Uo. 80.

⁶¹ Lásd *A frig sapka* c. fejeztben.

állítás, hogy „mivel a cikkíró koreai telefonon küldte el a cikket a Magyar Nemzetnek, tehát a koreaiak is magyarok, mert a telefon magyar kezében volt” (amint a felajzott íj annak idején).

A kutatási kiindulás persze mindig elméleti, még egy fizikai kísérletet is meg kell tervezni, a kudarc lehetőségét is beleértve. Azonban „elméletileg” a végeredményt nem lehet megmondani, amint ez itt aztán történik, s különösen nem kizárólagossággal kijelölni a magyarságkutatás jelen feladatán túli irányát, célját és küldetését – egy feltételezett, megelőlegezett eredmény nyomán. Mert olyan sületlenségekre jutunk, hogy önmagunkat mint fegyverteleneket üldöztük el délről északra fegyveresként. A finnugor szerecsenmosdatásra, azaz a sztyeppei magyar eredet „felajánlásának” képtelenségére – ami az Árpád emlékezete c. konferencia nyitóbeszédében hangzott el – már annak idején [felhívtam a figyelmet](#) itt, a Magyar Őstörténet rovatban. Ugyanis a tudomány olyan, hogy ha előítélettel nyúlunk a módszerekhez, akkor hozzák az előre elvárt eredményt. Persze, nem valósat. Ebben az esetben ez ennek a tökéletes példája – mégpedig annak, hogy miként nem lenne szabad! Hol van ebben a magyar népi műveltség? Hol van ebben a nyelvfelettség? Semmi, csakis a ló, a nyíl, a feltételezett sztyeppei eredet. Semmi más nincs. Persze hogy be lehet bizonyítani.

Ezért is üdítő Fábián Sándor munkássága, aki ugyan mer feltételezéseket megfogalmazni, de egyrészt hatalmas bizonyító anyag birtokában, aminek már a feldolgozásához is kell az éles elme, másrészt annak a bátorságnak a segítségével, amely megengedi a tévedést is, és belátja, ha megfelelő érveléssel figyelmeztetik rá, sőt kéri az ellenőrzést, kiigazítását.